

[Indenrigsministeren.]

mune har indgået kontrakt med, men i de tilfælde, hvor selskabet ikke kan tilvejebringe et fly inden for et efter omstændighederne rimeligt tidsrum, anmodes om assistance fra flyvevåbnets redningstjeneste. De sidstnævnte flyvninger (ca. 12 pct.) foregår ved anvendelse af helikopter fra Flyvestation Værløse, hvorfra der er ca. 1 times flyvning til Rønne.

For tiden har man stationeret redningshelikoptere på flyvestationerne Alborg, Skrydstrup og Værløse. Valget af disse er foretaget ud fra ønsket om en placering så nær som muligt ved farvandsområder, som erfaringsmæssigt har en stor ulykkeshyppighed. En eventuel placering af en helikopter i Rønne vil derfor indebære, at det stående beredskab må øges til 4 helikoptere. Dette vil sandsynligvis medføre, at flyvevåbnets redningstjeneste må anskaffe yderligere helikoptermateriel, forøge antallet af helikopterbesætninger samt etablere vedligeholdelses- og forsyningstjeneste m. v. i Rønne.

En opgørelse – foretaget i 1971 – viser, at oprettelse af et helikopterberedskab på Bornholm nødvendigvis er en investering på ca. 21 mill. kr. samt indebærer årlige driftsomkostninger inklusive afskrivninger på ca. 5 mill. kr. Til sammenligning skal oplyses, at Bornholms amtskommunes udgifter til flytransport i 1975–76 beløb sig til 164.000 kr.

På baggrund af den ovenfor refererede undersøgelse er indenrigsministeriet af den opfattelse, at den nuværende ordning er af en tilfredsstillende standard, at den – begrænsede – forbedring, som en placering af en helikopter på Bornholm vil betyde, ikke vil stå i et rimeligt forhold til de meget store meromkostninger, som en sådan ordning vil indebære.

Indenrigsministeriet skal endvidere bemærke, at efter sygehusloven varetages sygehusvæsenet – herunder befordring af patienter – af amtskommunen. Bornholms amtskommune er således ansvarlig for, at der stilles den nødvendige befordring til rådighed for amtskommunens borgere.

Af *Lennart Larson* (V) til socialministeren (2/9 76):

»Hvad agter ministeren at foretage sig for at sikre, at selvbestaltede grupper ikke nedsætter sig med socialrådgivning vedrørende bistandsloven?«

(Spm. nr. 770).

Begrundelse.

I en brochure meddeler en gruppe studerende ved den sociale højskole i Odense, at de har etableret et rådgivningskontor vedrørende bistandsloven. Dette må opfattes som stridende mod bistandslovens intentioner.

Uanset at projektet er godkendt af og finansieret af den sociale højskole, må det stærkt misbilliges, at elever uden erfaring på egen hånd opretter rådgivningskontorer, der kan frygtes at medføre, at der sættes for stor kraft ind på urealistiske rådgivninger, og at de i forvejen belastede offentlige kontorer bombarderes med henvendelser, såvel skriftlige som mundtlige, fra rådgivningspraktikanterne.

Denne frygt begrundes specielt med praktikanternes oplysning om, at de er gjort bekendt med, at ikke enhver opnår sin ret eller får, hvad, han har krav på. Dette hævdes bl. a. at skyldes mangel på tid til at hjælpe hvert enkelt menneske, fordi der er alt for få ansatte på offentlige kontorer. Ligeledes hævdes det, at ens usikkerhed gør sig gældende, når man skal ind på et offentligt kontor, dels fordi man sjældent er klar over, hvad man har ret til, og dels fordi man er i tvivl om, hvilke oplysninger man tør give om sig selv.

Uanset at det er helt usædvanligt, at elever fra vore samfundsuddannelser selv vil igangsætte projekter, hvor det må findes yderst påkrævet, at man supplerer sin uddannelse med at hente erfaringer fra medarbejdere i bestående funktioner, er det en sønderlemmende kritik af sociale udvalg og kontorer. Det bør indskræpes, at vejledning om bistandsloven kun skal kunne foregå gennem uddannet og sagkyndigt personale under ansvar af de folkevalgte udvalg.

Derudover må det forekomme yderst betænkeligt, at den sociale højskole over sit budget med skattemidler opretter et kontor, hvor der ud over eleverne selv er tilknyttet følgende rådgivere: 2 socialrådgivere, 1 jurist, 1 sociolog og 1 psykolog.

Socialminister *Eva Gredals* svar (9/9 76):

Efter bistandslovens regler om rådgivning er der tale om et tilbud fra det sociale udvalg til enlige og familier om vederlagsfri løbende vejledning og rådgivning, som det står den enkelte frit for at tage imod.

Udformningen af rådgivningsbestemmelsen i bistandsloven, som er en udbygning af børne-